

oznanilo

Ljubezen do sovražnikov
 je znamenje,
 da si o Bogu
 nekaj doumel
 in da mu pripadaš.
 Nedvomno to presega
 človeške moči.
 Tu se razodevata Božja
 ljubezen in ravnanje.
(Bogdan Dolenc)

28. nedelja med letom

letu VIII /2010-17
 15. oktober 2017

Mt 22,1-14

TUDI TI SI MED POVABLJENIMI

Božo pripoveduje: S prijateljem sva šla v hribe. Uživala sva v svežem zraku, še bolj pa v čudovitih razgledih, ki so se odpirali na vse strani. Oči so mi ujele planinskega ptiča, ki je v mogočnih zavojih plaval nad prepadi. – Glej ga, sem rekel prijatelju, kako šele ta uživa. – Pojdi no, mi je odvrnil. Mar so njemu planine, lepi razgledi in široka obzorja. Mrhovinar je. Njegove oči so uprte v tla. Poginjeno žival išče, njeno drobovje mu diši.

Vabilo na svatovsko gostijo, ki je predmet današnjega evangelija, je vabilo na uživanje neslutnih višin nebeškega kraljestva. A je očitno, da mnogim zanje ni. Ne znajo si predstavljati (ali pa morda nočejo), kaj pomenijo besede sveto, Božje, nebeško, duhovno, nadnaravno. Njihov pogled je uprt v nižine tega sveta, v snovnost in čutnost, v izpolnjevanje telesnih želja. Za kraljevsko gostijo nimajo smisla in jim zanjo ni mar. Hodijo po svojih pristavah,

zaposleni so s svojimi kupčijami. A so še hujši primeri. Jezus pravi, da so služabnike, ki so na gostijo vabili, nekateri od povabljenecv zgrabili, zasramovali in jih celo pobili. Morda se vsi ti služabniki res niso vedli dovolj vljudno ali je kateri od njih bil preveč oblasten, vendar pa je očitno, da je njihove poboje narekovalo sovražno razpoloženje do kralja. Višine ostanejo višine, pa naj kdo še tako vztrajno obrača pogled navzdol. Božja gostija ostane Božja gostija kljub temu, da jo nekateri zavračajo, drugi pa pobijajo njene znanilce. Vabilo na Božjo gostijo je namreč vabilo Ljubezni na gostijo ljubezni. Svatovsko oblačilo je v tem pogledu odprtost za ljubezen.

Skrivnost je, zakaj tolikim ni do nje. Pa tebi: je kaj do gostije? Si na seznamu povabljenih ...

Po: *Beseda da Besedo*

Če mi nihče več ne prisluhne, me Bog še vedno poslušá. (Benedikt XVI.)

ZAKAJ PRI MAŠI STOJIMO?

Ko stojimo, nekako sporočamo: »Gospod, pripravljen sem iti in izpolniti tisto, kar si mi naročil.« Spomnimo se, da vojak vedno stoji, ko mu nadrejeni sporoča ukaz. S stojjo zato želimo pokazati našo pozornost in pripravljenost. Stojja je bila vedno drža molitve: stati na nogah in se obrniti proti soncu s povzdignjenimi rokami. Tako so molili Judje in tako so molili kristjani v prvih stoletjih. Seveda pa je razlika: kristjanom je bilo vzhajajoče sonce podoba vstalega Kristusa, »sonce pravičnosti«, kakor ga je napovedoval prerok Malahija. Nicejski cerkveni zbor je tako leta 325 celo prepovedal kleče moliti ob nedeljah, ko se spominjamo Kristusovega vstajenja, in celotni velikonočni čas. Pri maši stojimo med molitvijo slave in vere, očenaša in med mašnimi prošnjami, ko nas duhovnik povabi k molitvi z vzklikom: »Molimo«.

Poseben pomen ima stojja med branjem evangelija. Jezusovo veselo novico, ki jo poslušamo, moramo poslušati z največjo pozornostjo in v pripravljenosti, da jo izpolnimo. Tudi obhajilo prejemamo stojje. Pred drugim vaticanskim cerkvenim zborom so ga prejemali kleče pri obhajilni miz. Današnja praksa pomeni vrnitev k prvotnemu

krščanstvu. Prvi kristjani so tudi prejemali obhajilo stojje v znamenje spoštovanja in veselja. Pa še pomislek, ki se nam lahko morda porodi ob opisani molitveni drži: Zakaj je Jezus obsodil farizeja, ki je v templju stojje molil? Naš Gospod ni obsodil njegove zunanje drže, ampak notranjo držo ošabnosti in vzvišenosti, ki je prevečala farizejevo srce. Po: *B. Rustja, Kruh in vino smo prinesli*

Edinstvena vera na svetu

Izraelsko ljudstvo je bilo po pravici ponosno, da je imelo tako rekoč edinstveno vero na svetu. Druga ljudstva so za vsakim gromom že domnevala kakšno božanstvo. Grki, ki so se sicer odlikovali v leposlovju, arhitekturi, umetnosti in filozofiji, so vendarle imeli množico božanstev. Bili so mnogobožci, politeisti. Judje pa so nasprotno vedeli: en sam Bog je – Jahve, Stvarnik nebes in zemlje. Bili so monotheisti, ker so verovali v enega Boga.

En Bog ali trije bogovi?

Stvar se je zapletla ob Jezusovem prihodu. Njegovi judovski rojaki niso mogli razumeti, da je Jezus nagovarjal Gospoda v nebesih kot svojega Očeta. Hkrati je Jezus delal stvari, ki jih zmore samo Bog: ozdravljaj bolne,

OZNANILA

21. oktober 2017

Izlet / s starim vlakom in starim avtobusom v Weinviertel (Ernstbrunn in okolica).

Cena (odrasli: 35€, otroci: 0€ (prevoz z vlakom, avtobusom, vstopnina v muzej)). Kosilo bo na voljo v gostilni.

odpuščal grehe in obujal mrtve. Kako torej: sta naenkrat dva bogova, OČE in SIN? To je bilo za Jude tako neznosno, da so Jezusa obdolžili bogokletja in ga privedli na križ. A postalo je še bolj nezaslišano. Ko se je Jezus poslavljaj od svojih učencev, jim je obljubil »drugega Tolažnika«, SVETEGA DUHA. Na binkošti so učenci doživeli prihod Svetega Duha. Učenci so doživeli veliko veselje in trdnost v veri, prejeli so čudovite darove (karizme). Prerokovali so, ozdravljali in delali čudeže. Kristjani molimo k Očetu in Sinu in Svetemu Duhu. Krščeni smo v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Ali to pomeni torej tri bogove? Ne, kristjani nismo mnogobožci, politeisti. Po dolgotrajnem prizadevanju so v zgodnji Cerkvi izrazili vero v »enega Boga v treh osebah«. To imenujemo Sveto Trojico ali troedinost. V resnici je en sam Bog v treh osebah. Jezus nas uči, da je troedini Bog skupnost ljubezni med Očetom in Sinom in Svetim Duhom.

SVET PRAVI

Blagor tistim, ki delajo samo tisto, kar jim prinaša koristi, ki jih zanima samo njihovi lastni interesi: to se jim vedno bogato obrestuje. Blagor »načelnim in odločnim«, tistim, ki ne pokažejo nobene prizanesljivosti (s »toleranco nič«), tistim, ki zahtevajo, da se plača vse do zadnjega stotina: zelo bodo cenjeni. Blagor tistim, ki vračajo žalitev za žalitev in udarec za udarec ... Cenjeni bodo in spoštovani. Blagor tistim, ki »opravljajo svoje posle«, zanje je to edino pomembno. Živeli bodo v miru.

JEZUS PRAVI

Blagor usmiljenim, ženam in možem, ki so prepričani, da se človečnost in plemenitost v svetu lahko izboljša, da smo lahko bolj ljudje, če vidimo tudi svojega bližnjega, če gledamo nanj prizanesljivo. Pripravljeni so podariti s plaščem tudi obleko, če to pomeni nekomu ponuditi priložnost za osebnostno rast. Sposobni so zaklati pitano tele, da bi se razveselili osvoboditve zatiranega, četudi si po naši pameti ne zasluži odpuščanja. Blagor tistim, ki so vedno pripravljeni priskočiti na pomoč: tudi Bog jim bo pomagal!

Slovenski

pastoralni center / SPC

Einsiedlergasse 9-11, 1050 Wien

Telefon: **0664 122 86 11** (Matija)

Skype: **tratnjek.matija**

elektronska pošta: **info@spc-dunaj.net**

internetna stran: **www.spc-dunaj.net**

Odgovarja: **Matija Tratnjek**

Zadnje besede nima greh,
marveč božje usmiljenje.

(Jožef Smej)

Božje usmiljenje je podobno dolgi,
močni vrvi. Nikoli ni prepozno,
da se jo oprimemo.

(Bruce Marshall)

**Ste se danes
že nasmejali?**

DOLGČAS V ŠOLI – Učiteljica prosi Tomaža, naj zbudi svojega sošolca v klopi. Tomaš pa odgovori: »Učiteljica, prebudite ga kar vi, saj ste ga uspavali vi, ne pa jaz.«

BREZDOMEK – To jutro sem sedel na klopici poleg brezdomca in ga vprašal, kako je tako končal. – Odgovoril mi je: »Še prejšnji teden sem imel vse. Kuharja, ki mi je kuhal, mojo sobo so čistili, oblačila prali in likali, imel sem streho nad sabo, TV, internet, lahko sem šel v telovadnico, knjižnico, lahko sem se šolal.« – Vprašal sem ga, kaj se mu je zgodilo. Droge, alkohol, ločitev? – »Nič od tega. Odpustili so me iz zapora.«